veac", iar nu de acum şi de aici, confirmă cele ce am spus până acum.

Ca şi „întâmplare", vorba care înseamnă pe româneşte existenţa reală, derivă deci de la „durata continuă, care nu are sfârşit, vecinicie, timp, vreme lungă". În rădăcinile lui, „aievea" înseamnă deci existent „din veacuri", de veacuri, iar nu prezenţă actuală. Cât despre dezvoltările filosofice care ar putea porni de la existenţa aievea, cred că, atunci când acest aievea e numai un adverb, posibilitatea limitată de a-l nega, din care ar putea porni dezvoltarea filosofării, constituie desigur o altă indicaţie de slăbiciune a acţiunii problematice a acestei noţiuni.

Există o altă noţiune prin care românul pare a distinge între ce e şi ce nu e, şi prin care pare a arăta uneori că un lucru se realizează. E ideea cantitativă de plinătate, de care am mai vorbit. „Mi s-a împlinit visul", sinonim cu: „Mi-am văzut visul cu ochii", are sensul clar de „realizat", de întâmplat aievea, nu numai gândit. Dar tocmai recursul la o noţiune cantitativă, pentru a exprima ceea ce constituie calitatea esenţială a existenţei, dovedeşte dificultatea cu care se mişcă spiritul românesc pe acest teren. Oricare ar fi geneza acestui termen, se